№ 121.

ПРИБАВЛЕНІЕ КЪ ЛИТОВСКОМУ ВѢСТНИКУ. | DODATEK DO GAZETY KURYERA LITEWSKIEGO.

Вильна. Среда 29 *Мая.* — 1835 — *Wilno. Srzoda* 29 *Maja.*

		Бар. по раздѣ. фран.	Термом. Реомюра	Вѣтръ.	Состояніе атмосферы.
28 Дня.	Утро.	27 дюй. 11,9 лин.	+ 13,4	СЗ. сильный	Ясно.
	По полудни.	27 — 11,0 —	+ 18,9	— —	Ясно.
	Вечеръ.	27 — 11,6 —	+ 13,9	— слабый.	Ясно.

КАЗЕННЫЯ ОБЪЯВЛЕНІЯ

I. Бродяги.

1 Отъ Бессарабскаго Областнаго Правленія симъ объявляется, что въ Бессарабской области взятъ за неимѣніе письменнаго вида бродяга Остапъ Артимоновъ, примѣтъ слѣдующихъ: росту 2 аршинъ и 7 вершковъ, волосы на головѣ желтокарые, бородѣ и усахъ рыжоватые, глаза темнорусые, носъ и ротъ умѣренные, лицемъ чистъ, на правой рукѣ около локтя шрамъ, лѣтъ отъ роду 27. Маія 8 дня 1835 года.

Совѣтникъ Никитенко.
Секретарь Джуминскій. (760)

2. Минской Губерній отъ Бобруйской Городской Полиціи объявляется, что пойманный на воровствѣ человѣкъ Семенъ Томашовъ сынъ Трипуцыкъ безъ писменнаго вида, примѣтами, отъ роду лѣтъ тридцатъ семъ, росту два аршина, семъ вершковъ, лицемъ чистъ, продалговатъ, волосы на головѣ свѣтло русые на бородѣ и усахъ рыжые, глаза каріе, носъ толстой, особыхъ примѣтъ несмеетъ; говоритъ по Литовски, показалъ себя быть принадлѣжащимъ во кресτьянство Минской Губерніи Игуменскаго уѣзда къ деревни Дручанамъ, но въ истиннѣ сіе показаніе его неподтвердилось, и затѣмъ на перемену сего объяснилъ что онъ Могилевской Губерніи и уѣзда деревни Трипутня крестьянинъ, для чего преданъ сужденію Бобруйскаго Уѣзднаго Суда, и содержится въ Бобруйскомъ Городовомъ Острогѣ подъ стражею. Городъ Бобруйскъ Апрѣля 22 дня 1835 года. Городничій Полковникъ Ейлусъ.

Писмоводитель Роговскій. (754)

2. Отъ Минской Управы Полицій Объявляется, что въ городѣ Минскѣ Задержанъ человѣкъ Миколай Петровъ сынъ Орловъ показавшій себѣ родомъ Полтавской Губерніи Констаниниоградскаго уѣзда деревни Богатой Помѣщика Степана Андреевича Левченки Крестьяниномъ имѣющій отъ роду 21 годъ и Слѣдующіе примѣты: росту двухъ аршинъ трехъ съ полозиною вершковъ, лица чистаго бѣлаго, глаза сѣрые, носъ ротъ умѣренные, волосы на головѣ русые, а на бородѣ и усахъ нѣтъ, на лѣвой рукѣ мѣзеной палецъ немного прикорченъ въ первомъ составѣ Марта 19 дня 1835 года.

Полицмейстеръ Сухоржевскій.
Писмоводитель Ляшовскій. (756)

2. Отъ Минской Управы Полицій объявляется что въ Борисовскомъ Уѣздѣ задержанъ за безписменство съ воровскими вѣщами человѣкъ Леонтіи Михайловъ показавшій себя родомъ Орловской Губерніи Ливенскаго уѣзда Сельца Росочнаго Помѣщика Ивана Димитріевича Бегичева крестьяниномъ имѣющій отъ роду 27 лѣтъ и слѣдующіе примѣты: росту 2 аршинъ $4\frac{1}{2}$ вершковъ, лице продолговатое белое чистое. Волосы на головѣ и бровяхъ русые, глаза сѣрые, носъ умѣренный: содержится въ Минскомъ Тюремномъ замкѣ, о коемъ забираемы были справки въ Ливенскомъ Земскомъ Судѣ и Кишиневской Городской Полиціи, но изъ полученныхъ отъ оныхъ мѣстъ уведомленіи, показаніе его Михайлова въ истинѣ не подтвердилось, а потому дѣло съ немъ для сужденія отослано въ Минскій Уѣздный Судъ. Апреля 18 дня 1835-го года.

Полицмейстеръ Суфаржевскій.
Писмоводитель Лятокскій. (754)

2 Отъ Речицкой Городской Полиціи объявляется: что явился въ сію Полицію добровольно бродяга Иванъ Якова сынъ Соколовъ, показавшы себя родомъ изъ столичнаго Города Москвы, Московскимъ мѣщаниномъ, бродившы по миру съ 1812 года, занимаясь будьто сапожьничьимъ мастерствомъ, имѣющій отъ роду лѣтъ 70-тъ, росту 2-хъ аршинъ $4\frac{1}{8}$ вершковъ, лица овальнаго, блѣдаго, волосовъ на головѣ, бородѣ и усахъ, не совсѣмъ сѣдыкъ (которые на предъ, какъ замѣчательно, были темно русые), глазъ карыхъ, носа продолговатаго прямаго, говоритъ по руски, и грамотенъ на семъ діалектѣ, что оной бродяга Соколовъ содержится въ речицкой тюрмѣ, и о учиненіи противу показанія его справки, сообщено въ Мо-

OGŁOSZENIA RZĄDOWE.

I. Włoczęgi.

1 Od Bessarabskiego Obwodowego Rządu ninieyszém ogłasza się, iż w Bessarabskim Obwodzie wzięty za nieokazanie na piśmie świadectwa włoczęga Ostap Artimonow, przymiotow następujących: wzrostu 2 arszyny 7 wierszkow, włosy na głowie ciemnoruse, brodzie i wąsach ryżowate, oczy żółtkare, nos i gęba mierne, twarz czysta, na prawey ręce około łokcia szram, wieku lat 27. Maja 8 dnia 1835 roku.

Sowietnik Nikitenko.
Sekretarz Dźumiński.

Mińskiey Gubernii od Bobruyskiey Mieskiey Policyi ogłasza się, iż wzięty na kradzieży człowiek Siemion Tomaszew syn Trypucyk za niepokazanie na pismie świadectwa, przymiotow następnych: wieku lat trzydzieści siedem, wzrostu dwa arszyny, siedem wierszkow, twarzy czystey, podługowatey, włosy na głowie światło ruse, na brodzie i wąsach ryże, oczy kare, nos gruby, szczególnych przymiotów niema; mówi politewsku, powiadał się należącym do włościan Mińskiey Gubernii Ihumeńskiego Powiatu do wsi Druczan, ale w istocie to powiadanie jego niesprawdziło się, i przeto przeciwnie temu powiedział, że on Mohylewskiey Gubernii i Powiatu, wsi Tryputnia włościanin, a ztąd oddany pod Sąd Bobruyskiego Powiatowego Sądu i utrzymuje się w Bobruyskim Mieskim Ostrogu pod strażą. Miasto Bobruysk. Kwietnia 22 dnia 1835 roku.

Horodniczy Pułkownik Eyłuż.
Pismowodca Rogowski. (754)

Od Mińskiey Uprawy Policyi ogłasza się, iż w mieście Mińsku wzięty człowiek Mikołay Piotra syn Orłow, powiadający się rodem Połtawskiey Gubernii Konstantynogradzkiego powiatu wsi Bogatey obywatela Stepana Andrzejewicza Lewczenki włościaniném, mający wieku lat 21 i następujące przymioty: wzrostu dwóch arszynow, trzy i pół wierszkow, twarzy czystey, białey, oczu szarych, nos i gęba mierne, włosy na głowie ruse, a na brodzie i wąsach niema, na lewey ręce mały palec nieco przykurczony w pierwszey sustawie Marca 19 dnia 1835 roku.

Policmeyster Suchorzewski.
Pismowodca Latowski. (756)

1 Od Mińskiey Uprawy Policyi ogłasza się, iż w Borysowskim powiecie wzięty za nieokazanie na pismie świadectwa z skradzionemi rzeczami człowiek Leonti Michayłow, powiadający się rodem Orłowskiey Gubernii Liweńskiego powiatu, wioseczki Rossoczney obywatela Jana Dymitryewicza Biehiczewa włościaninem, mający wieku lat 27 i następujące przymioty: wzrostu 2 arszyny $4\frac{1}{2}$ wierszkow, twarz podługowata, biała, czysta. Włosy na głowie i brwiach ruse. Oczy szare, nos mierny: utrzymuje się w Mińskim Turemnym Zamku, o którym czynione były wyszukania w Liweńskim Ziemskim Sądzie i Kiszyniewskiey mieyskiey Policyi, ale z odecranych z pomienionych mieysc uwiadomień, powiadanie jego Michayłowa rzeczywiście nie sprawdziło się, a ztąd sprawa onim dla osądzenia odesłana do Mińskiego Powiatowego Sądu. Kwietnia 18 dnia 1835 roku.

Policmeyster Sucharzewski.
Pismowodzca Latokski. (754)

Od Rzeczyckiey Mieskiey Policyi ogłasza się: iż przybył do tey Policyi dobrowolnie włoczęga Iwan Jakowa syn Sokołow, powiadający się rodem ze stołecznego miasta Moskwy, Moskiewskim mieszczaninem, włócząc się po żebraninie od 1812 roku, bawił się jakby szewieckiém rzemiosłem, mający wieku lat 70, wzrostu 2ch arszyn $4\frac{1}{8}$ wierszkow, twarzy owalney, bladey, włosow na głowie, brodzie i wąsach, niezupełnie siwych (które przedtém, jak dostrzedz można, były ciemno-ruse), oczu karych, nosa podługowatego, prostego, mówi po rusku, i umie czytać i pisać w tym dyalekcie, że rzeczony włoczęga Sokołow, utrzymuje się w Rzeczyckiey turmie, i o uczynieniu stosownie do jego opowiadania wyszukania, kommunikowano Moskiewskiey U-

сковскую Управу Полицію, отъ 3-го сего Марта за N. 354. Марта 9 дня 1835 года.

Въ должносши Городничаго Маіоръ и Кавалеръ Мокржицкій.

Письмоводишель Казимиръ Поплавскій. (755)

---

2 Отъ Бессарабскаго Обласшнаго Правленія симъ объявляешся: что въ Бессарабской Обласши взяшъ за неимѣніе письменнаго вида бродага Иванъ Ивановъ, примѣшъ: росту 2 аршинъ $3\frac{1}{2}$ вершковъ, волосы на головѣ и бровяхъ русые, глаза сѣрые, носъ горбовашъ, на лѣвую сшорону схиленный, лицемъ мало рябовашъ, лѣшъ ошъ роду 16. Маія 7 дня 1835 года.

Совѣникъ Никишенко.

Секрешарь Джуминскій. (758)

---

2 Отъ Бессарабскаго Обласшнаго Правленія симъ объявляешся, что въ Бессарабской Обласши взяшъ за неимѣніе письменнаго вида бродяга Василій Лазаревъ Кухшяновъ, примѣшъ слѣдующихъ: росту 2 аршинъ $3\frac{7}{8}$ вершковъ, волосы шемнорусые, глаза сѣрые, носъ и ротъ умѣренные, лицемъ круглъ, чисшъ, лѣшъ ошъ роду 23. Маія 8 дня 1835 года.

Совѣшникъ Никишенко.

Секрешарь Джуминскій. (759)

prawie Policyi pod dniem 3 Marca za N. 354. Marca 9 dnia 1835 roku.

W obowiązku Horodniczego Major i Kawaler Mokrzycki.

Pismowodzca Kazimierz Popławski.

---

2 Od Bessarabskiego Obwodowego Rządu nnnieyszém ogłasza się, iż w Bessarabskim Obwodzie wzięty za nieokzanie na piśmie świadectwa włoczęga Iwan Iwanow, przymiotow następujących: wzrostu 2 arszyn $3\frac{1}{2}$ wierszkow, włosy na głowie i brwiach ruse, oczy szare, nos nieco garbaty, na lewą stronę pohylony, twarz nieco ospowata, wieku lat 16. Maja 7 dnia 1835 roku.

Sowietnik Nikitenko.

Sekretarz Dżuminski

---

2 Od Bessarabskiego Obwodowego Rządu ninieyszém ogłasza się, iż w Bessarabskim Obwodzie wzięty za nieokazanie na piśmie świadectwa włoczęga Wasili Łazarew Kuchtianow, przymiotow następujących: wzrostu 2 arsz. $3\frac{7}{8}$ wiersz., włosy ciemnoruse, oczy szare, nos i gęba mierne, twarz okrągła, czysta, wieku lat 23. Maja 8 dnia 1835 roku.

Sowietnik Nikitenko.

Sekretarz Dżumiński.

ЧАСТНЫЯ ОБЪЯВЛЕНІЯ.

OGŁOSZENIA PRYWATNE.

II. Pozwy.

Wedle Ukazu JEGO IMPERATORSKIEY MOŚCI Samowładnącego Całą Rossyą, etc. etc. etc.

1 Urodzon: Janowi, Grzegorza synowi, Miezincowemu, Sztatskiemu Sowietnikowi i orderow Kawalerowi, Alexandrowi Horwatowi b. Ptu Rzeczyckiego Chorążemu, pierwszemu do powrótu dwóletnich intrat majątku Leleżyc, drugiemu za lat cztery miesięcy sześć, obu zaś do odpowiedzi za wszelkie dezolacye i ucisk włościan, temu majątkowi domierzone, tudzież byłym członom Mińskiego Gubernskiego Rządu, nieprawną rezolucyą podpisującym: Sztatskiego Sowietnika i Kawalera Piotra Pankratiewa syna Preżencowa, b. Mińskiego Vice Gubernatora, Sztatskiego Sowietnika i Kawalera Jerzego Czohłotowa, oraz Nadwornego Sowietnika i Kawalera Korniela Horkuszy, jakiegobądźkolwiek tytułu i nazwiska sukcessorom, posiadającym ich fundusze ewikcyi uległi, do zwrótu kosztow wszelkich, jakie przez zmarłego Wincentego Kozaryna, b. Prezydenta Granicznego Mozyrskiego, w czasie niesłusznego odjęcia jemu majątku Lelczyc zostały wyłożone, niemniey do przysłuchania się wyrokowi nastać mającemu. P o z e w przed Sąd Powiatowy Mozyrski na Kadencyą Sto-Trojecką 1835 roku lub po niey na naypierwszą, z instancyi Urodzonego Józefa Kozaryna b. Sędziego Granicznego Ptu Borysowskiego, przy odwołaniu się do Ukazow Rządzącego Senatu, Rezolucyi Gubernskiego Rządu, Izby Cywilney summaryyny regestr na tę sprawę uznającey, wizyi woznieńskiey, oraz dalszych dowodow u Sądu zaprodukować się mających, wydaje się o to: zeszły Wincenty Kozaryn Prezes Graniczny Powiatu Mozyrskiego, brat żałującego delatora, w roku 1815 Marca 11 dnia, nabył wiecznością od obżałowanego Sowietnika Miezincowa majątek Leleżyce w Mozyrskim położony.—Po upływie rocznym, Sowietnik Miezincow, pośrzednictwem Rządu Gubernskiego Mińskiego, potrafił tenże majątek sposobem expulsyi z pod wieczystego władania odjąć. — Nim tedy dzieło o te nadużycia drogą skargi rozpatrzone zostało w powszechném zebraniu Rządzącego Senatu, przez czas dziesięcioletni, to jest: od roku 1816 Julii 27, do 1825 xbra 21 wybierane były intraty z tego majątku, w pierwszych dwóch latach przez Obżałowanego Miezincowa; a poźniey, skoro niewłaściwie rozciągniętą została administracya. Chorąży Horwatt z ostatnich czterech lat i miesięcy sześciu swojey administracyi, dochody wszelkie zabrał w 1825 roku 8bra 11. Rządzący Senat po Naywyższém zatwierdzeniu, podnosząc praktyczne Rządu Gubernskiego Mińskiego postanowienie, obok danego wyłoworu, obok nałożonego zaprzeczenia na majątki Członow tego Rządu, dla pewnego uzyskania wszelkich kosztow, jakie zeszły Kozaryn poniosł, przedpisał Ukazem 21 Oktobra tegoż roku Rządowi Gubernskiemu Mińskiemu, natychmiast majątek Leleżyce, jako prawemu nabywcy i dziedzicowi zeszłemu Kozarynowi z wszystkoletniemi intratami i z tém wszystkiém, co do onego należało powrócić. — Skutkiem tego Ukazu, zeszły Kozaryn, przyjąwszy majątek Leleżyce, jako swoją własność, nie był szczęśliwym, mimo Naywyższy rozkaz, uzyskać dziesięcioletnich, a przynaymniey z lat sześciu i miesięcy 6ciu przez obżałowanych zabranych intrat tego majątku, które, licząc za każdy rok po rubli 12,000 assygnacyami, w ręku obżałowanego Sowietnika Miezincowa za dwa lata 24,000 rubli assygnacyami, a w ręku Corążego Horwata za 4 lata i 6 miesięcy rubli 54,000 pozostały. Obok tego, gdy Sowietnik Miezincow, odjąwszy expulsyynym sposobem zeszłemu Kozarynowi majątek, jak wizya woźnieńska 1817 roku 8bra 20 dnia, przed Aktami Ziemskiemi Mozyrskiemi zeznana, przekonywa; celem wyniszczenia puszczy Leleżyckiey, z naywiększém wycięczeniem poddaństwa i ich żywiot, nie małą ilość drzew masztowych, kłod płytowych, dziegciu i smoły, na korzyść własną wyrobiwszy sprzedał, budowlę zdezelował, konie inwentarzowe głodem zmorzył; gdy przez taki sposob do 40,000 rubli assygn. przyczyniwszy temu majątkowi straty, by do ostatka jeszcze ony zdezelować, postarał się o administracyą, i poruczenie takowey swojemu pretensorowi Chorążemu Horwatowi, nayniesłuszniey w Rządzie Mińskim Gubernskim wyjednał, a Chorąży Horwat zmównie działając, chociaż obowiązał się czystego dochodu w każdym roku po rubli assygnacyynych 12,000 wnosić, jednak przez 4 lata i 6 miesięcy, nie większą ilość, jak tylko Bankowi assygnacyynych rubli 10,000, poszlin za Sowietnika Miezincowa rubli assygnacyynych 4,126, i za cudzy majątek Dubrowę, niesłusznie rubli assygnacyynych 3,060 opłacił, a restat intraty rubli assygnacyynych 37,000 u siebie za pretensyą do obżałowanego Miezincowa z dekretu niestannego Sądu Ziemskiego Rzeczyckiego regulującą się, nayniewolniey bez rozstrzygnienia Sądowego zatrzymał, w tę porę: kiedy brat żałującego zeszły Wincenty Kozaryn, wedle warunkow prawa wieczystego, w roku 1815 Marca 15 dnia, na Sądzie Izby Cywilney Mińskiey przyznanego, oprócz Bankowego długu (jaki został uspokojony), żadnych onerow na tym majątku nie przyjął, owszem sam Obżałowany Sowietnik Miezincow i jego Sukcessorowie, od wszelkich turbatorow i pretensorow bronić i ewinkować naysolenniey obowiązał się, a tém samém Chorąży Horwat trafiać tylko do funduszow jego dalszych, ile za niestannym dekretem miał prawo, bez przypozwania zaś dziedzica Leleżyc i bez sprowadzania urzędowey tradycyi, za samą tylko rezolucyą Rządu Gubernskiego Mińskiego, która jest Ukazem Rządzącego Senatu podniesiona i zwrót wszystkoletnich intrat i strat natychmiast przyznany, zatrzymywać z intrat rubli assygnacyynych 37,000 nie mógł, owszem takowe z procentami oddać żałującemu w niechybnym zostaje obowiązku. Gdy nadto tenże Obżałowany Horwat, pomimo wykazaną intratę i inwentarzem podawczym objętą, ściemiężając włościan nad zakres inwentarzowy, powinności w dwóynasob przepędził, towary leśne niewolnie wyrabiał, las brzozowy na dziegieć dla widokow jednorazowey swey korzyści w pień wycinając, zniszczył, włościan zubożył, remanentow podanych inwentarzem nie zwrócił, i dwa Burdaki miedziane z fabryki potażowey do swojego majątku Barbarowa przeprowadził, z jakiego powodu na 30,000 rubli assygnacyynych przyczyniwszy szkody

majątkowi, od wynagrodzenia i usprawiedliwienia się odbiega. — Naostatek WW. obżałowani sukcessorowie posiadając fundusz po byłych Czlenach Rządu Gubernskiego Mińskiego, na którym rozciągnięte jest za Ukazem Rządzącego Senatu zaprzeczenie, gdy w obowiązku zostajecie, z racyi nieprawnie podpisaney rezolucyi w roku 1816 julii 27, a ztąd przyczynienia się do odjęcia majątku Leležyc zeszłemu Kozarynowi i pozbawienia dziedzica śrzodkow utrzymania się przez dziesiecioletni przeciąg czasu, zwrócić uronione na ten przedmiot 30,000 rubli assygnacyynych; żałujący przeto, za przewodnictwem nie raz wzmienionego Ukazu Rządzącego Seaatu, o skutki jego drogą prawami ukazaną przychodząc, następne zakłada prośby: *zatwierdzenia wszelkich dowodow, — po czém, skutkiem Ukazu Rządzącego Senatu 1825 roku 8bra 11 nastałego, którym majątek Leležyce nieprawnie przez Rząd Gubernski Miński odjęty, natychmiast ze wszystkoletniemi intratami zalecono zwrócić; przysądzenia summ pieniężnych dla żałującego Kozaryna; 1mo: na Obżałowanym Sowietniku Miezincowym za 2 lata intrat Leležyckich rubli assygnacyynych 24,000 i poszlin za jego przez Chorążego Horwata opłaconych rubli assygn. 4,126. 2do: na Obżałowanym Chorążym Horwacie, po wytrąceniu nadpłat przez niego Bankowi uczynionych, restującey intraty z lat 4ch i miesięcy 6ciu, wedle własnego opisania się, rubli assygn. 37,000. — 3tio: podniesienia pretensyi Chorążego Horwata, nieprawnie do majątku Leležyc obróconey i z takową skutkiem dokumentu intercyzyynego, moc wieczystego prawa mającego, 1815 roku Marca 11 dnia wydanego, do funduszow Sowietnika Miezincowa odesłania. — 4to: Udeterminowania Aktow inkwizycyi, kalkulacyi i werefikacyi, dla doślezenia in fundo majątku Leležyc przez Sowietnika Miezincowa i Chorążego Horwata poczynionych dezolacyy w budowlach, puszczy i ucisku włościan — za co wszystko wypadającey ilości pieniężney wskazania. 5to: O zwrót w naturze dwóch Burdanow miedzianych przez Chorążego Horwata niewolnie zabranych. 6to: Na sukcessorach posiadających fundusze b. Czlenow Rządu Gubernskiego Mińskiego, przysądzenia rubli assygnacyynych 30,000 straty z ich okazyi poniesioney. — Naostatek: o doliczenie od każdey summy zaległych procentow i zwrótu wydatków prawnych, oraz tego udecydowania, co się w sprawie dowiedzie, z wolną poprawą żałoby. — Pisan 1835 roku Maja 4 dnia.*

Ninieysza kopia pozwu po Sukcessorow Sztatskiego Sowietnika i Kawalera Piotra Pankratiewa syna Prežeńcowa, b. Mińskiego Vice-Gubernatora wyniesiona, dla umieszczenia do Gazet Kuryera Litewskiego i trzykrotnego zaawizowania tychże Sukcessorow, że jest zgodna z autentykiem, świadczę

Józef Kozaryn G. P. B. Sędzia. (777)

III. Oświadczenie.

1 Oświadczenie wespół z naysolnnieyszém zażaleniem w imieniu i rzeczy W. Stanisława Mórawskiego Kollegialnego Assesora i Kawalera zanosi się z następnego powodu. W dodatku do N. 103 Kuriera Litewskiego W. Melchior Eynarowicz z mocy plenipotencyi w imieniu Antoniego, Józefa i Hilarego Eynarowiczów działający, odwołując się do oświadczenia w aktach Sądu Powiatowego Wileńskiego przez się zapisanego, pod tytułem „ostrzeženie” rzucił w obieg publiczny napaść na W. Stanisława Mórawskiego, jakoby on całkowity spadek po Stanisławie oycu i Fatymie córce Siemaszkach, w trzeciey części do Eynarowiczów należący, sam ieden zagarnął, massy onego niewyświeca i części im przypadającey nieoddaje, nadto w oświadczeniu powyżey wzmiankowaném przeciwną prawdzie, dowodom pisma i wyznaniu aktora rzeczy Antoniego Eynarowicza w własnoręczney jego korrespondencyi zawartemu, z użyciem nieprzystoynych wyrazow, krzywdzącą W. Mórawskiego zamieścił relacyą. Lubo oba takowe akta noszą podpis W. Melchiora Eynarowicza, jednakże Mórawski wierzyć niechce i niemože, aby były tworem jego pióra i przekonania, albowiem poważny wiek i szanowny charakter W. Eynarowicza, niedozwalają nawet przypuścić, iżby znając sam naylepiey prawdę chciał pisać fałsze, lub krzywdę niewinnego swoiem utwierdzał imieniem. Zresztą nie wchodząc w pobutki i zamiary tych pism, nim wymierzoną przeciw sobie napaść porządkiem właściwym odeprze, widzi się obowiązanym w obronie opinii swojey przed tymże Sądem i powszechnością, krótkie lecz z prawdą zgodne złożyć usprawiedliwienie. Zeszła ś. p. Maryanna z Siemaszków Mórawska Szambelanowa b. Dworu Polskiego, siostra rodzona Stanisława Siemaszki była niezaprzeczoną aktorką dóbr Mickun w Powiecie Wileńskim leżących, kupionych za 7,000 cz. zł. Po rozstaniu się z mężem osobą i funduszem swym dostała się pod opiekę i zarządbrata swego rzeczonego Stanisława Siemaszki. Wzgląd na nieżyjącego krwi szacuuek blizkiey, niewalają oświadczającego się, do wypuszczenia z opisu cierpień moralnych, jakich Stanisław Siemaszko przyczynił nieszczęśliwey swey siostrze, a matce oświadczającego się; to tylko wyrazi, czego ma dowody na pismie, o czém wie cała powszechność i czego żyją obecni świadkowie, że zeszły Stanisław Siemaszko rychło po rozłączeniu się żony z mężem, zniewolił ją do wydania sobie prawa przedażnego na Mickuny, a lubo obiecywał jey zapłacić pełną wartość, w prawie atoli przedażném położył tylko szacunek 6,000 rubli assy. Prawo to nosi dattę 1804 Apryla 19 dnia. W mieyscu zapłacenia za Mickuny gotowizną, Stanisław Siemaszko w pięć dni później, to jest: 23 Apryla 1804 sporządza własnoręczny dokument, pod tytułem testamentowey dyspozycyi, przez który całey swojey fortuny, jaka po nim pozostanie, siostrę swoją Maryannę Mórawską, właścicielką czyni i wyznając się bydź dłużnym teyże siostrze 7000 cz. zł. takowe dla niey sposobem zastawy na Mickunach lokuje. Niedługo potém Stanisław Siemaszko spieniężywszy całą fortunę, wyniosł się za granicę a siostra oszukana zapisuje w aktach Powiatowych Kowieńskich publiczne przeciw jemu zażalenie. Wostatku cierpienia moralne, jakich doświadczała, wydarły oświadczającemu się matkę. Siemaszko, który za życia siostry ogołocił ją z fortuny, po jey zeyściu przez użytego pełnomocnika zabrał i przyswoił wszelką po niey pozostałość, tak przez nią samą przysposobioną, jako też przy rozstaniu się z mężem, przez tegoż dla żony i syna zostawioną. Wszystko to się działo pod zupełną nieletność Stanisława Mórawskiego, który tym samym o krzywdy swe dopomnieć się niemógł, oyciec zaś przez wzgląd na blizkie związki krwi łączące syna iego ze Stanisławem Siemaszką, i z uwagi, że dochodzenie prawem krzywd nieletniego syna, może zniechęcić ostatecznie wuja i doprowadzi go do cofnienia ofiar, z jakiemi oświadczać się nieprzestawał, musiał się wstrzymać od procederu, zostawując pełnoletności syna, obior srzodków, któremi praw sobie służących dowodzić przedsięwezmie. Los tak chciał, że zaledwo zbliżał się do pełnoletności Stanisław Mórawski, w tymże czasie bo w roku 1821, Stanisław Siemaszko zakończył swe życie, w Paryżu. Młodość nie jest skorą do pieni, oprócz tego chęć ukończenia przed wszystkiem zawodu naukowego i trudność prawowania się w oddaloném o 300 mil kraju, niedozwoliła Stanisławowi Mórawskiemu upewnić się processem o zatrzymaną własność swey matki. Gdy się nadto dowiedział, że Stanisław Siemaszko zostawił jedyną córkę Fatymę Kloryndę Siemaszkównę, jako sukcessorkę całkowitego po sobie spadku, że ta córka jest w stanie nieletności, że podług praw Francuzkich do jey wzrostu process wstrzymanym bydźby musiał, że naostatek, według tychže praw, przeciąg lat 30 jest zakreślony na przedawnienie, niemiał ani chęci, ani potrzeby, spieszyć się z procederem, który za doyściem lat Fatymy Siemaszkówny w domowem mógł się załatwić umiarkowaniu. Ale Opatrzność inaczey rozporządziła. W roku 1833 Maja 18 dnia w samym kwiecie wieku Fatyma Siemaszkówna zeszła z tego świata bez testamentowey dyspózycyi. Za posrednictwem stosunkow, które utrzymał Stanisław Mórawski z zeszłą Siemaszkówną i jey opieką, skoro się tylko dowiedział o jey zeyściu, niezwłócznie celem uchronienia spadkowey massy od roztrwonienia i uszczerbku, opuścił stolicę Peterzburg w zamiarze udania się do Paryża. Podróż takowa, o-

prócz kosztów zwyczaynych, na nieskończone osobiste naraziła oświadczającego się straty, przymuszony bowiem został, przerwać i zaniechać obowiązki stanu, do których późniey zwrócić się niełatwo i opuścić służbę Rządową zaszczytnie przez siebie pełnioną. Poświęcił jednak to wszystko interesowi sukcessyi, a lubo przed wszystkiém miał prawo dopomnieć się z niey wynadgrodzenia tych krzywd, jakie zeszły Siemaszko matce oświadczającego domierzył i w tém mógł sumiennie działać bez kommunikowania się z dalszemi konsukcessorami, atoli dla uniknienia pozoru nawet, że chce działać tajemnie ze szkodą dalszych sukcessorow, nie tak jak głosi W. Eynarowicz, lecz jak uczciwy i otwarty człowiek, zawiadomił listownie, za pośrednictwem oyca swego WW. Eynarowiczów i opiekę nieletnich Korewow ozeyściu Fatymy Siemaszkówny przedstawił im stan i położenie rzeczy, osobiste pretensye swoje ze stopnia matki, których numer przechodził wartość całey sukcessyi, w ostatku ofiary swoje w opuszczeniu stolicy, koszta podróży i spodziewane expensa na pobyt we Francyi i wydobycie tey zawikłaney sukcessyi. W bonifikatę tych wszystkich pretensyi, strat i kosztów, czegoż żądał Mórawski? Fałszem i potwarzą jest co W. Melchior Eynarowicz w Kuryerze wydrukował i w Sądowém oświadczeniu zamieścił, że Mórawski „Za urojoną i niebędącą pretensyą do „Szambelana Siemaszki, chciał tak dobrze, jak wlewek, „na sukcessyą po nim i Fatymie Siemaszkównie wyje„dnać i uzyskać". Albowiem dla pokoju i zgody familiiney, odstępował wszystkich krzywd i szkod swoich ze stopnia matki, a tylko w celu wyręczenia choć w drobney części kosztów, strat i expensow już poniesionych i ponieść się mających, żądał odstąpienia na korzyść swoją czwartey tylko części ze spodziewanego spadku. Odpowiednie do takowego układu potrzebując wydania stosowney plenipotencyi, chciał się zobowiązać przez nią do zdania nayściśleyszego rachunku, tak zebrania całkowitey massy, oney wyjaśnienia, jako też zgodnego rozdziału pomiędzy sukcessorow. W takiém postępowaniu Mórawskiego ukrywał się zamiar skrzywdzenia Eynarowiczow? Nietylko Sąd, powszechność, ale sami Eynarowiczowie, niemogą podzielać tego mniemania; albowiem z takiego układu przy nich korzyść, przy Mórawskim strata, gdyż za swoje pretensyie ze stopnia matki groszaby niewziął, a za koszta podróży i osobiste trudy, ledwoby cząstkową odebrał satysfakcyą. Jakoż opieka nieletnich morewów po otrzymaniu nowey ze strony oświadczającego się ofiary, przystąpiła do układu i wydała żądaną plenipotencyą, Eynarowiczowie zaś, już to osobiście, już to listownie, zapewniając o swey wdzięczności, oświadczali, iż chętnie przystępują do zgody. Tym czasem gdy od śpiesznego działania zależał pomyślny skutek zabespieczenia samey sukcessyi, udał się oświadczający się swoim kosztem do Paryża, i tam spotkać się mu przyszło z zawikłaniami i trudnościami, ile się zdawało niepodobnemi do pokonania. Jednakże w kilkomiesięcznym pobycie przy osobistey pracy, trudach i ogromnych kosztach, zaledwie zdołał oną przyprowadzić do pewnego porządku, odparł i oddalił od połowy spadku krewnych macierzystych Fatymy Siemaszkówny; ochronił massę od poszlin, przez Rząd poszukiwanych, przez co kilka tysięcy frankow teyże massie przyczynił, załatwił i ukończył rachunki z opiekunami, część znakomitą massy zakrytą i zmarnowaną przez Plenipotenta Fatymy Siemaszkówny potrafił ocalić i z upadku przeprowadzić na pewnieyszą ewikcyą. Tak, o ile można, zabezpieczywszy spadkową massę powrócił oświadczający się do kraju, a pierwszą czynnością jego było zawiadomić WW. Eynarowiczow i opiekę Korewów, o całym stanie rzeczy, o funduszach massy pewnych i wątpliwych, słowem o wszystkiém, co się zrobiło i co do dopełnienia jeszcze pozostało. Przybyły osobiście na wezwanie Mórawskiego do Wilna Antoni Eynarowicz, przesłuchawszy wszystkiego i przekonawszy się o prawdzie ze łzami wdzięczność oświadczającemu wynurzał, i „słowem honoru" zaręczał, że wraz za powrótem do domu, przyszle od siebie i rodzeństwa potrzebną plenipotencyą z zapewnieniem żądanego odstępstwa. Tak więc Mórawski czyniąc ofiarę z nayświętszych praw swoich tylko dla pokoju i zgody, a za nieobliczone straty, koszta i trudy na drobném przestając zadośćuczynieniu, spodziewał się znaleść tego wynagrodznie w szacunku, przywiązaniu i wdzięczności swych krewnych. Lecz nadspodzianie spotkać się mu przyszło z nieufnością i podeyrzeniem, a w ostatku z nayniesprawiedliwszą napaścią WW. Eynarowiczow, a skutki tego okazały się naprzód w ich późnieyszey korrespondencyi pełney już ostróżności i niewłaściwych wymagań, następnie z powyżey wezwanych a przez W. Melchiora Eynarowicza pod pisanych aktow. Z uczuciem boleści, jaką w poczciwém sercu wznieca niesłusznie doświadczona krzywda, czytał takowe akta Stanisław Mórawski. W ciągu życia swojego, nigdy przez nikogo o nic nieskarżony, im dotkliwiey uczuł tę pierwszą napaść, tym mocniey widzi się obowiązany oczyścić się niey przed Sądem i powszechnością. Dlatego uroczyście oswiadcza, że porządkiem prawa żądać nieprzestanie z WW. Eynarowiczow zadość uczynienia, za publiczne i Sądowe oskarżenie, nieodbiegając od usprawiedliwienia się ze wszystkich czynności swoich, że zarazem o pretensye ze stopnia matki, jako też o powrót i bonifikacyą strat, kosztow, i expensow dopomnieć się niezaniedba, niniejszém zapowiada.

Takowe oświadczenie z mocy generalney plenipotencyi w imieniu i rzeczy W. Stanisława Mórawskiego Kollegialnego Assesora i Kawalera podpisuję. 1835 r. Maja 23 dnia.

Konstanty Dąmbrowski Adw. Izby Cywil. Wileń.

Roku 1835 mca Maja 23 dnia. Przed Sądem Powiatowym Wileńskim stawając osobiście W. Konstanty Dąmbrowski, niniejsze oświadczenie przez się podpisane po rezolucyi Sądowey, wpisać do protokółu podał i one w tymże protokóle własnoręcznie podpisał. Assesor Michał Sperski.

Regent Ignacy Naborowski.

Czytano z protokółem Jan Swaracki. (773)

IV. *Sąd Exdywizorski.*

2 JW Skutek Dekretu Remissyynego Sądu Izby Cywilney Gubernii Wileńskiey w dniu 5 marca teraźnieyszego 1835 roku nastałego, determinującego taxę i Exdywizyą doczesną majątku Woywodziszek w Powiecie Witkomierskim w Parafii Pogirskiey położonego i dalszego wszelkiego funduszu JW. Jana Kuszelewskiego Sędziego Granicznego Appellacyynego Gubernii Wileńskiey. Sąd Taxatorsko Exdywizorski na dniu 20 miesiąca maja idącego roku do majątku Woywodziszek przybywszy czynność pierwszo-zjazdowemu Sądowi właściwą, wedle reguł Remissyynego dekretu we względzie administracyi, inwentacyi, pomiary geometrycznej konkursowego majątku, oraz na stronach do tey sprawy wchodzących komportacyi i co ze składu dzieła wypadało spełnił. Zakreślając termin na powtórne złożenie się sądownictwa na dzień 7 miesiąca gbra idącego dopiero 1835 roku. Na który termin ażeby pretensorowie do massy Jana Kuszelewskiego Sędziego pod upadkiem pretensyi swoich, a debitorowie pozwem edyktalnym od massy pociągnąć się mający, pod obawą w niestanności, wskazania na ich poszukiwaney rzeczy, prawną koleją do tego Sądu jawili się, przez trzykrotne ogłoszenie interessowane strony zawiadomić postanowił.

b. Chorąży Ptu Szawel. Józef Sawicki.

b. Sędzia Ziemski Szawelski Stefan Józef Taraszkiewicz.

Józef Durasewicz b. Assesor.

Regent Jan Jachimowicz. (779)

V. *Ogłoszenia.*

3 Niżey podpisany mając bilet Loteryi Warszawskiey 5-tey Klassy $1\frac{1}{3}$ część losu N. 37,145 przypadkowie został straconym, przeto gdyby takowy nikomu więcey niebył użytecznym ogłasza się. 21 Maja 1835 roku. Hirsza Todressowicz. (762)

ВИЛЬНА. Типографія А. Марцинковскаго. Печатать дозволяется. Мая 29 дня 1835 г. Цензоръ Статскій Сов. и Кав. *А. Боровскій.*